

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 10.08.1990, sp. zn. 6 Tz 68/90, ECLI:CZ:NS:1990:6.TZ.68.1990.1

Číslo: 10/1991

Právní věta: Ustanovení § 368 věta druhá tr. ř., podle kterého rozhodnutí o aplikaci amnestie u osoby odpykávající v době rozhodování trest odnětí svobody, učiní soud, v jehož obvodu se trest vykonává, je třeba použít i tehdy, jestliže byl výkon trestu odnětí svobody přerušen.

Soud: Nejvyšší soud ČR

Datum rozhodnutí: 10.08.1990

Spisová značka: 6 Tz 68/90

Číslo rozhodnutí: 10

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Amnestie, Přerušení výkonu trestu odnětí svobody

Předpisy: 141/1961 Sb. § 368

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

K stížnosti pro porušení zákona, kterou podal ministr spravedlnosti ČR Nejvyšší soud ČR zrušil usnesení okresního soudu Brno – venkov z 3. ledna 1990 sp. zn. Nt 1169/90 a usnesení okresního soudu v Třebíči z 10. ledna 1990 sp. zn. 3 T 185/89 a okresnímu soudu Brno – venkov přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Obviněný J. R. byl rozsudkem okresního soudu v Třebíči ze dne 14. 9. 1989 sp. zn. 3 T 185/89 uznán vinným přečinem příživnictví podle § 10 zák. č. 150/1969 Sb. a přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 písm. c) cit. zák. a byl mu uložen nepodmíněný trest odnětí svobody na deset měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do druhé nápravně výchovné skupiny. Rozsudek nabyl právní moci dne 27. 9. 1989. Výkon trestu odnětí svobody z tohoto rozsudku obviněný nastoupil dne 28. 10. 1989.

Usnesením okresního soudu Brno – venkov, v jehož obvodu obviněný vykonával trest odnětí svobody, bylo dne 4. 12. 1989 pod sp. zn. Nt 641/89 rozhodnuto, že podle § 325 odst. 1 tr. ř. se obviněnému přerušuje výkon trestu odnětí svobody do 4. 6. 1990. Usnesení nabylo právní moci dne 4. 12. 1989, kdy byl také obviněný v důsledku přerušení výkonu trestu odnětí svobody propuštěn.

Dalším usnesením okresního soudu Brno – venkov ze dne 3. 1. 1990 sp. zn. Nt 1169/90 bylo

rozhodnuto, že obviněný J. R. je účasten amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 1990 a že podle článku I písm. a) této amnestie se mu promíjí zbytek trestu odnětí svobody v trvání 7 měsíců a 25 dnů. Toto usnesení nabylo právní moci dne 26. 5. 1990.

Usnesením okresního soudu v Třebíči ze dne 10. 1. 1990 sp. zn. 3 T 185/89 bylo rovněž rozhodnuto, že obviněný J. R. je účasten amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 1990 a že se mu podle článku II odst. 1 písm. a) promíjí zbytek trestu odnětí svobody v trvání 9 měsíců a 2 dnů. Toto usnesení nabylo právní moci dne 20. 1. 1990.

Proti oběma výše citovaným usnesením o použití amnestie podal ministr spravedlnosti České republiky stížnost, pro porušení zákona, a to v případě usnesení okresního soudu Brno – venkov ve prospěch obviněného, v případě usnesení okresního soudu v Třebíči v jeho neprospěch. Namítl, že okresní soud Brno – venkov, který byl příslušný k rozhodnutí o užití amnestie, chybně stanovil zbytek prominutého trestu odnětí svobody na 7 měsíců a 25 dnů, ač mělo jít o 8 měsíců a 25 dnů. Naproti tomu okresní soud v Třebíči nebyl příslušný k rozhodnutí o použití amnestie a navíc chybně stanovil zbytek prominutého trestu odnětí svobody na delší dobu. Také nesprávně byl použit článek II odst. 1 písm. a) rozhodnutí o amnestii. Ministr spravedlnosti ČR proto navrhl, aby bylo vysloveno, že oběma shora citovanými usneseními o použití amnestie byl porušen zákon, aby napadená usnesení byla zrušena a dále aby bylo postupováno podle § 270 odst. 1 tr. ř., popř. podle § 271 odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud České republiky přezkoumal v rozsahu uvedeném v § 267 odst. 1 tr. ř. obě napadená usnesení i řízení, které jim předcházelo, a dospěl k závěru, že stížnost pro porušení zákona v případě obou citovaných usnesení je důvodná.

Podle článku I písm. a) rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. ledna 1990 byly prominuty nevykonané tresty odnětí svobody nebo jejich zbytky samostatně uložené za přečiny spáchané přede dnem rozhodnutí o amnestii s tím, že se na pachatele hledí dnem tohoto rozhodnutí, jako by nebyl odsouzen.

Rozhodnutí o tom, zda a do jaké míry je osoba, již byl pravomocně uložen trest, účastna amnestie, činí soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni. Odpykává-li si taková osoba v době rozhodování trest odnětí svobody, učiní rozhodnutí soud, v jehož obvodu se trest vykonává (§ 368 tr. ř.). Tento druhý případ příslušnosti soudu je třeba použít i tehdy, jestliže byl výkon trestu odnětí svobody pouze dočasně přerušen, a to z hlediska potřebných podkladů pro rozhodnutí o užití amnestie a v některých případech i potřebné včasnosti takového rozhodnutí.

Správně proto o užití amnestie u obviněného J. R. rozhodl okresní soud Brno – venkov, avšak chybně ve výroku usnesení uvedl délku zbytku trestu odnětí svobody, jaká byla amnestií prominuta. Obviněný totiž podle dokladů založených ve spise vykonal ke dni rozhodnutí o amnestii z uloženého trestu odnětí svobody v délce deset měsíců do dne propuštění na základě rozhodnutí o přerušení výkonu trestu jeden měsíc a šest dnů (výkon trestu nastoupil dne 28. 10. 1989, propuštěn na základě přerušení byl dne 4. 12. 1989). Zbytek trestu, který měl být obviněnému prominut na základě amnestie, činil správně osm měsíců a 25 dnů a nikoli sedm měsíců a 25 dnů, jak v usnesení uvedl okresní soud Brno – venkov. Jeho usnesením byl proto porušen zákon v neprospěch obviněného a bylo nutno je zrušit (§ 268 odst. 2 a § 269 odst. 2 tr. ř.). Poněvadž je nutno o použití amnestie u obviněného rozhodnout znovu, byl okresnímu soudu Brno – venkov příkázáno, aby tak učinil (§ 270 odst. 1 tr. ř.).

Okresní soud v Třebíči pak neměl rozhodnutí o užití amnestie vydávat, navíc i proto, že již před tím o stejné záležitosti bylo rozhodnuto okresním soudem Brno – venkov. Kromě toho okresní soud v Třebíči stanovil ve výroku usnesení prominutý zbytek trestu odnětí svobody na dobu delší, než odpovídalo dosud nevykonané části uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody. Napadeným

usnesením proto porušil zákon ve prospěch obviněného (§ 268 odst. 2 tr. ř.). Vzhledem k tomu, že stížnost pro porušení zákona proti jeho usnesení byla podána do šesti měsíců od právní moci, ministr spravedlnosti ČR navrhl zrušení usnesení a Nejvyšší soud ČR o stížnosti pro porušení zákona rozhodl do tří měsíců od jejího podání, bylo napadené usnesení okresního soudu v Třebíči rovněž zrušeno (§ 269 odst. 2 a § 272 tr. ř.). U tohoto soudu není dalšího rozhodnutí o užití amnestie třeba, neboť Nejvyšší soud ČR tento postup přikázal okresnímu soudu Brno-venkov.